

БРАТЯ.

Нощта спускаше своята мантия надъ града. Далечъ нѣкъде се чуваше биене на часовникъ. По една отъ пристанищнитѣ улици се двишеше 40-45 годишенъ човѣкъ съ хубави черти, но изпито и бледо лице. По дрехитѣ ако се сждеше, можехме да кажемъ, че е работникъ и беднякъ. Наистина, тоя човѣкъ бѣше Иванъ П-въ, по рождение българинъ-добруджанецъ, дошелъ въ голѣмия градъ да търси препитание за многочисленото си семейство. Отъ два дена вече скита и търси работа, а щастието не му се усмихваше. Той мислѣше за радостта, която щѣше да донесе въ дома си, ако намѣри работа. На края на улицата се намираше, старъ малъкъ храмъ, и въ тоя храмъ влѣзе Иванъ. Следъ като се помоли Богу и послуша достатъчно проповѣдта на свещеника, той се упжти бързо къмъ дома. Една одрипана фигура застанала предъ него, му протегна ръка. Той претърси джобовѣтъ си, но... празни сж. Впи погледъ въ нещастника, но въ тоя моментъ почувствува, че просекътъ му е познатъ. Той вече виждаше картината отъ своя животъ.

Спомни си той рожденото село, виждаше бащината си къща, а тамъ до нея друга. Въ нея живѣеше тоя, който го направи единъ отъ последнитѣ въ живота. Спомни си той, какъ го изнуди и изхвърли на улицата неговия врагъ, тоя неговъ врагъ сега стоеше предъ него немощенъ и беденъ.

Иванъ се съвзе, въ ушитѣ му звучаха думитѣ отъ Светото Евангелие: „**Помагай на ближнитѣ си и обичай враговетѣ си**“. И рече му съ благъ тонъ.

— Петре, ти ли си, ела у дома и да вечеряеме съ каквото Богъ далъ.

И дветѣ фигури се запжтиха къмъ една задимена, полусрутена стаичка, кждето едно шестчленно семейство очаква-

би ме подкрепилъ и далъ сила. Ахъ, Марчела, ако знаешъ, че азъ пакъ се отрекохъ отъ християнството!...

— Кога? — тжжно попита Марчела.

— Вчера другаркитѣ ми плетеха вѣнци за язическитѣ богове. Отначало азъ не имъ помагахъ, но тѣ почнаха да ми се смѣятъ и подиграватъ. Тогава не можахъ да се стърпя и почнахъ и азъ да вия вѣнци. На обѣдъ пкъ татко говори такива страшни нѣща за християнитѣ! Азъ зная, че всичко е лъжа, но мълчахъ и слушахъ.

Полина заплака.

— Не плачи, Полина, — каза Марчела, — ти си се разакаяла и Богъ ще ти прости. Но ти трѣбва на дѣло да докажешъ, че си християнка. Вѣра безъ дѣла е мъртва и не е угодна Богу. Преди всичко, каквото и да става, ти

Мечта.

Морето тихичко шепти край старитѣ морски скали, а ладия далечъ лети и идватъ моитѣ мечти.

На стари морски великанъ на кувертата стои опрѣнъ, топове зинали уста, а предъ тѣхъ, какъ дебне смъртѣта.

Верига стара издрънчава и край на моята мечта; морето пакъ тихо шепти, а ладия лети, лети...

Димитъръ Недѣлковъ — Варна
учил. „Митр. Симеонъ“ III а кл.

Майчина молитва.

Вече година,
малка Марийка,
както застрада
отъ люта рана.

Щомъ да задрѣме,
вижъ, че изписка
и ще водица
Тя да поиска.

Мила ѝ майка
тихо застене:
„Боже, спаси ни
отъ злини!“

„Отче, смилѣ се
надъ менъ горкана,
нека оздравѣе
мойта Марийка“.

„Че тя е помощъ!“
Пакъ занарежда:
„Боже, спаси ми
свѣтла надежда!“

Руси Д. Христовъ — Варна
учил. „Митр. Симеонъ“ III б кл.

ше своя баща да му донесе нѣкоя блага вестъ, а именно на тая вечеръ — **Бѣдни вечеръ**.

На другия день Иванъ намѣри добра работа, отъ която можда да изкара пари за изхранването на цѣлото си семейство. Богъ му помогна, изпълни желанието му. Иванъ помогна и на врага си. Прощката, която Иванъ даде на Петра, бѣше приятна на Бога.

**Затова Богъ го възна-
гради.**

Димитъръ Г. Недѣлковъ — Варна
III а кл. учил. „Митроп. Симеонъ“

трѣбва да кажешъ на баща си, че си християнка и следъ това да не вършишъ нищо, което твоята съвѣстъ не одобрява. И после сериозно обмисли, Полина, какъ трѣбва да живѣешъ, какво да правишъ, за да живѣешъ по християнското учение и изпълнишъ волята Божия.

— Марчела, ти не познавашъ баща ми! съ ужасъ ивика малкото момиче. — Той мрази християнитѣ! Тѣй ги хули и заплашва, че е страшно дори да го слушашъ! Какво ще стане съ мене, ако му кажа, че и азъ съмъ християнка?!

— Ние не трѣбва да мислимъ дали ще ни е добре или зле, ако постжпимъ тѣй или иначе, — твърдо отвърна Марчела, но сме длъжни да отговоримъ на въпроса: добре ли постжпвамъ или не? И да постжпваме, каквото ни казва нашата съвѣстъ. Помни, Полина,

Какъ почувствувахъ
силата на Бога.

(Случка изъ живота ми).

Бѣше късна есенъ. Последнитѣ лжчи на слънцето догаряха и хвърляха уморенъ погледъ надъ пожълтѣлата приroda.

Навѣнъ бѣ тихо. Отъ два дни бѣхъ боленъ. По загриженитѣ лица на домашнитѣ ми сждѣхъ, че болестѣта ми е сериозна. Дойде лѣкарътъ. Прегледа ме и отсѣчено съобщи: „Дифтеритъ“!

Всички изтрѣпнаха, и азъ самъ се уплашихъ.

Остана при менъ само мама:
— Ами сега? извикахъ безпомощно азъ.

— Не бой се, дете, имай вѣра въ Бога и всичко ще мине.

Въ този мигъ, когато всички изгубиха надежда, когато надъ мене витаеше смъртѣта, разперила крилата си, готова да ме грабне въ своитѣ ледени обятия, азъ спрѣхъ погледа си въ иконата на Божата Майка. Кандилото мъждукаше и освѣтяваше слабо нейния ликъ.

И, о чудо!

Усѣтихъ, какъ нѣщо ме окуражи, вдѣхна ми надежда, че скоро ще оздравѣя и пакъ ще се радвамъ на Божия свѣтъ. Следъ известно време азъ оздравѣхъ. И отъ тогава азъ никога не Го забравямъ и винаги Го славя въ молитвитѣ си.

Велики Боже! Велика е силата Ти! Голѣма е милостѣта Ти! Къмъ насъ, човѣцитѣ, Ти си готовъ да ни се притечешъ на помощъ всѣки мигъ, стига само да Ти се помолимъ и да имаме вѣра въ Тебе!

Преразказаль: Тошо Ст. Мирчевъ, Варна
учил. „Митроп. Симеонъ“ III б кл.

думитѣ на Христа: „Ако нѣкой иска да върви следъ Мене, нека се отрече отъ себе си, да вземе кръста си, и Ме последва; защото който иска да спаси душата (живота) си, ще я погубва, а който изгуби душата си заради Мене, ще я намѣри. Каква полза за човѣка, ако придобие цѣлия свѣтъ, а повреди на душата си? Или какъвъ откупъ ще даде човѣкъ за душата си?“

— Колко обичамъ тия думи! извика Полина — Да, азъ искамъ да взема своя кръстъ и да го последвамъ.

— Можешъ ли да се откажешъ отъ всичкото това богатство, отъ твоя веселъ и безгриженъ животъ?

— Ахъ, да, съ голѣма радостъ! Уморена съмъ отъ тия голѣми ве-

Книги на добритѣ
съвети

Една отъ тѣхъ е Библията

Библия се нарича една много стара книга, наричана още *Свещено Писание*, защото на всѣка нейна страничка, редъ и дума, лѣха диханието на Божието слово. Тя е книга надъ книгитѣ: безвѣрницитѣ, забравили Бога — прави вѣрващи; наскърбенитѣ — утешава; болнитѣ изцѣрва; отчаянитѣ — възвръща къмъ животъ и сила.

Библията се дѣли на две части: Вехти Заветъ и Нови Заветъ. Вехти Заветъ ни учи за всичко онова, що Богъ е открилъ на хората до Христа, а Новия Заветъ — следъ Него.

Първата частъ на Библията — Вехтия Заветъ почва съ книга *Битието* (сътворението на свѣта). До сега никой съ положителност не можа да ни каже, какъ е направенъ свѣтътъ и до кжде се простира той, а Библията ни казва, че изъ безпредѣлнитѣ пространства, за които никой отъ насъ не може да си помисли, се носѣлъ само Духъ Божий, Духътъ на Твореца, Който изъ това пусто пространство създаде всичко онова, което виждаме сега, а сждо и първитѣ човѣци.

Новиятъ заветъ е книгата *Евангелие* — Благовестие, защото само хубави (благѣ) нѣща отъ живота и учението на Исуса Христа се съобщаватъ въ Евангелието. Съобщаватъ ги четирима съвременници на Исуса Христа, които живѣли тогава, когато е живѣлъ и Той и записали всичко, що чули и видѣли за Него. Тия четирима души се наричатъ евангелисти Матей, Марко, Лука и Иоанъ.

Четиримата евангелисти съ своитѣ разкази за живота и учението на Исуса Христа взаимно се допълнятъ и ни даватъ въ най-голѣми подробности всичко онова, което като християни трѣбва да знаемъ отъ живота и учението Му. Затова Евангелието е свещена книга на християнитѣ и всѣки трѣбва да я има, да я чете, защото тя е книга на добритѣ съвети.

Сийка Рускова, Варна
уч. II-а кл. Срѣд. прогимн.

ликолепни стаи. Навредъ виждамъ глупавитѣ лица на язическитѣ богове, и слушамъ сърдития гласъ на баща си или грубитѣ смѣхове на пиянитѣ му гости, или стенанията на измжченитѣ роби. Тѣй ми е тежко тукъ, тѣй ми е мжчително!...

— Би ли могла, Полина, да понесешъ глада и умората? Би ли могла по цѣли дни да се трудишъ, за да изкарашъ прехраната си?

— За това не мисля, Марчела. Готова съмъ всичко да изпитамъ: но ти знаешъ, какъ съмъ разгала и изнѣжена отъ този животъ! Не зная ще мога ли да работя, ще имамъ ли достатъчно сили за трудовъ животъ. Ахъ, нѣщо ме плаши!...

(Следва).

Преразказа Мих. Д. Николовъ.